

ΠΑΡΑ ΤΑ ΓΛΩΤΤΑ

Α'.

Ὁ Γεώργιος, ὁ πιστότερος τῶν ἀνθρώπων τοῦ πύργου, εἶχε πρὸ μικροῦ ἀναχωρήσει ἔφιππος πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ τῆς οἰκογενείας.

Διότι ἡ νεαρὰ πυργοδέσποινα κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ.

Ἐνεχυμόνει καὶ ὠδινε τὸ πρῶτόν της τέκνον, μόλις πρὸ ἔτους νενυμφευμένη ἡ ὥραία Ἀγλαΐα μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ της Ἀγησιλάου διὰ τοῦτο, τὴν ταραχὴν ἣν πρώτη ἡσθάνθη ἐπὶ τῇ ἀγνώστῳ δοκιμασίᾳ ὑφ' ἣν τὸ πρῶτον ἦδη ὑπεβάλλετο, μετέδωκεν ἀμέσως ἴσην καὶ διπλασίαν εἰς πάντας τοὺς περὶ ἑαυτήν· εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἐδαψίλευε τὰς περιποιήσεις του χαίρων ἐπὶ τῇ ἐγγιζούσῃ πατρότητι· εἰς τὴν μητέρα της, ἣν πρὸ πολλοῦ ἐφιλοξένοι ἐν τῷ πύργῳ διὰ τὴν ἥντιν παροῦσα κατὰ τὴν ὑπερτάτην στιγμὴν εἰς τὰς θεραπειίδας καὶ εἰς τοὺς ὑπηρέτας οἵτινες περιέτρεχον τὴν οἰκίαν ἐν παραζάλῃ· εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου. Ἐν μέσῳ τοῦ κρότου τῶν ἐσπευσμένων βημάτων καὶ τῶν ἀνοιγοκλειομένων θυρῶν, τῶν θροουσῶν ἐσθῆτων καὶ τῶν κομιζομένων σκευῶν, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκείνης ἐνεργείας τῆς πλήρους ζήτησεως καὶ ζήλου συνητῶντο εἰς τὰς κλίμακας καὶ συνεκρούοντο, ἐν τῇ ταραχῇ σκεύη κατερρίπτοντο καὶ ἐθραύοντο, εἰς τὰ δωμάτια ἀνεκινούντο τὰ πάντα, ἄνθρωποι ἀνεχώρου ἔφιπποι.

Λέγω δὲ ἔφιπποι, διότι ὁ πύργος, κείμενος εἰς μίαν τῶν τερπνοτέρων ἐξοχῶν τῆς Βλαχίας, ἀπέειχεν οὐχὶ σμικρὸν διάστημα τῆς πολίχνης Μ., ἐν ᾗ εὐρίσκετο ἡ μαῖα καὶ ὁ ἱατρός. Ἀλλ' οἱ ἵπποι ἔβαινον ταχεῖς καὶ ἐσμίκρυνον κατὰ πολὺ τὰς ἀποστάσεις· ὁ δὲ Γεώργιος, ὁ πρὸ μικροῦ ἐκπεμφθεὶς, θὰ ἐπανήρχετο μετ' οὐ πολὺ μετὰ τοῦ Κου Δρίσκη, τοῦ ἱατροῦ τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας.

Ὁ τοκετὸς προὔχρει ταχύς. Ὁ ἱατρός περιεμένετο.

Β'.

Ὁ κ. Ἀγησίλαος Νερέπης, εἰς τῶν πλουσιωτέρων ὁμογενῶν, καταγόμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀλλ' ἀποκατεστημένος πρὸ πολλοῦ ἐν Βλαχίᾳ, ἐνθα κατεῖχε πλουσιώτατα κτήματα, ἦτο ἀνὴρ πεφημισμένος ἐπὶ ὠραιότητι.

τι, πλούτῳ καὶ εὐπροσηγορίᾳ. Ἄν καὶ ἐντροφῶν εἰσέτι εἰς τὸ γόητρον παιδικῆς σχεδὸν νεότητος, πρὸ ἔτους εἶχε νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τραπεζίτου τινὸς ἐν Κων/πόλει. — γόνου ἐπιφανοῦς βυζαντινῆς οἰκογενείας — ἧς ἡ καλλονὴ καὶ ἡ εὐφυΐα τῷ ἐνέπνευσαν τὸν σφοδρότερον τῶν ἐρώτων. Ἡ νεαρὰ Ἀγλαΐα, νυμφευομένη τὸν κ. Νερέπην, δὲν ἀνεχώρει μόνη μετὰ τῆς πλουσίας προικὸς της ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου· ἀναχωροῦσα ἠκολουθήθη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου, τοῦ πισυτέρου καὶ ἀρχαιοτέρου τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πατρὸς της.

Ὁ Γεώργιος ἄγων ἤδη τὸ εἰκοστὸν πέμπτον περίπου τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἦτο ἐπιανήσιος· υἱὸς πτωχοτάτων γονέων καὶ ὀρφανὸς παιδιόθεν μετέβη ἔκτοτε εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκεῖ ἐκ συστάσεως προσελήφθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς Ἀγλαΐας. Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εὐφυΐα ἣν ἐδείξατο καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα τῆς πιστῆς του ὑπηρεσίας, κατέστησαν αὐτὸν ἀγαπητὸν καὶ εἶτα ἀναπόφευκτον εἰς τὸν οἶκον τοῦ πλουσίου τραπεζίτου· πάντες ἐκεῖ τὸν ἡγάπων καὶ τὸν περιέβαλλον δι' ἐμπιστοσύνης ἀνταξίας τῆς ἀφοσιώσεώς του, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡ Ἀγλαΐα, ἣν εἶδε γεννηθεῖσαν καὶ ἀνέθρεψε μετὰ στοργῆς καὶ ἐπιμελείας, ἐφ' ἣ οὐδεμία τῶν παιδαγωγῶν της καὶ τῶν διδασκάλων ἠδύνατο νὰ καυχήθῃ. Ἀληθῶς διὰ τὴν Ἀγλαΐαν ὁ πιστὸς οὗτος ὑπηρετής, ὅστις ἐδείκνυεν ἰδιαιτέραν ἀγάπην εἰς τὰ θέλητρά της ὥραιας παιδίσκης, ἦτο ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ· ἠύξθη, ἀλλ' ἡ ἀφοσίωσις ἐκατέρωθεν δὲν ἐξέλιπεν· ἦλθεν εἰς ὦραν γάμου, ἀλλ' οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐμειώθη· ἡγάπησεν, ἡγαπήθη, ἐνυμφεύθη καὶ . . . παρέλαβε τὸν Γεώργιον μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν νέον της οἶκον.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἀνὴρ ἐμφορούμενος τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡ εὐγνωμοσύνη κατέκλυζεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν καρδίαν του. Τοὺς ἀνθρώπους τῶν ὁποίων ἐπὶ τόσα ἔτη ἔφαγε τὸ ψωμί, ὑφ' ὧν ἐκαλύφθη ὑπὸ εὐεργεσιῶν καὶ εἰς οὓς ὤφειλε τέλος πᾶσαν τὴν ὑπόστασίν του, ἡγάπα ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν του. Δὲν τὸ ἐξεστόμισε ποτέ, ἀλλὰ τὸ ἔδειξεν οὐχὶ ἅπαξ ἐκτεθεὶς εἰς κινδύνους ὑπὲρ τῆς ζωῆς του. Τὴν Ἀγλαΐαν, τὴν εὐγενῆ ἐκείνην νεάνιδα, ἣτις ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτοῦ ὡς οὐδ' ἐπὶ τοῦ πατρὸς της οὐδ' ἐπὶ τοῦ συζύγου της Ἰσως, περιέβαλλε δι' αἴγλης τινὸς ὑπερανθρώπου, θείας, ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τὴν ἐθαύμαζε, τὴν ἐσέθετο, τῇ ἦτο ἀρωσιωμένος, τὴν ἐλάτρευε.

Καὶ ἔρωτος ἀκόμη δὲν ἦτο ἀμιγῆς ἡ εὐγενὴς αὕτη ὕπαρξις· ἡγάπα πρὸ ἔτους σχεδόν, ἅφ' ὅτου ἦλθεν εἰς τὸν πύργον τοῦ νέου του κυρίου. Ἐκαλεῖτο Μαρία καὶ ἦτο ὠραιότατη κόρη, σχεδὸν παῖς, μία τῶν θεραπαινίδων τοῦ κυρίου Νερέπη, ἣν ἡγάπα ὁ ἀγαθὸς νέος. Βεβαιοῦται μάλιστα ὅτι καὶ ἡ κόρη δὲν τὸν ἐμίσει, διότι οὔτε πολὺ φιλόδοξος ἦτο αὐτή, οὔτε πολὺ

ἄσχημος ἐκεῖνος. . . Αἱ τοιαῦται καταστάσεις τῶν καρδιῶν δὲν κρύπτονται ἐπὶ πολὺ· τὰ πράγματα ἀπεκαλύφθησαν, καί, ὡς ἐψιθυρίζετο μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, ὁ γάμος οὗτος ἐπρόκειτο νὰ γείνη.

Γ'.

Ὁ Γεώργιος ἀνεχώρησεν ἔφιππος, ὡς εἶπον, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ.

Ἦτο ἡ δεῖλη τῆς 10^{ης} Ὀκτωβρίου. Τὴν προτεραιάν εἶχεν ἐνσκήψει καταιγίς, συνοδευθεῖσα ὑπὸ βροχῆς ῥαγδαιοτάτης, ἣτις διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, μεταβαλοῦσα εἰς χειμάρρους ὀρμητικούς τοὺς ῥύακας, ἀνατρέψασα οἰκίσκους καὶ καλύβας, συμπαρασύρσασα πᾶν τὸ προσιυχόν. Τὰ ἔχνη της διετηροῦντο ἀκόμῃ· τὸ ἔδαφος ἦτο βορβορώδες, καὶ τῇδε κᾶκεῖσε τέλματα ἀντενάκλων εἰς τὰ θολὰ των ὕδατα, δένδρα τεθραυσμένα καὶ φυτὰ κλίνοντα ἐπ' ἄλληλα.

Τὰ κτήματα τοῦ κ. Νερέπη ὀρίζει· εὐμήκης ποταμός, ἀνώνυμον παραποτάμιον τοῦ πολυωνύμου Δουνάθειας, εἰς τῶν ἀπείρων βραχιόνων δι' ὧν περισφίγγει τὴν μεγάλην ἐκείνην χερσόνησον, ὅπερ οἱ ἐγχώριοι ἀποκαλοῦσι συνήθως Ντούραν. Ἀπέχει ὀλίγον τοῦ Πύργου, διέρχονται δι' αὐτὸν οἱ θέλοντες νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν πολίχνην Μ., διὰ τῆς κομφῆς του γεφύρας.

Ὅταν ὁ ἵππεὺς κατάδροχος καὶ πλήρης βορβόρου ἐπλησίασε τὸν ποταμόν, σχεδὸν δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν· ἦτο θάλασσα ἀπέραντος, ἀκίνητος, ἀπαισιχὴ τὴν ὄψιν καὶ ἐκτεινομένη ὅπου ἔφθανεν ὁ ὀφθαλμός. Ὁ ποταμὸς εἶχε πλημμυρήσει. Ἡ γέφυρα, ἣν μάτην ἀνεζήτηι ὁ Γεώργιος, εἶχε καλυφθῇ ἢ παρὰσφύρῃ. — τίς οἶδεν! — ὑπὸ τῶν ἀγρίων ὑδάτων· ἡ κοίτη δὲν ἐχώρει τὸν ποταμόν καὶ ὁ ποταμὸς κατέκλυσε τὴν πεδιάδα. Θέα ἣτις θὰ ἐγένετο αἰτία τῆς ὀπισθοχωρήσεως παντὸς ἄλλου, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Γεωργίου.

— Ἡ Ἀγλαΐα κινδυνεύει ἴσως καὶ εἶνε χρεία τοῦ ἱατροῦ· ἔχω καλὸν ζῶον καὶ ἐλπίζω νὰ περάσω.

Ἐσκέφθη καὶ παρώτρυνε τὸν ἵππον του. Τὸ γενναῖον ζῶον μετὰ τοῦ πιστοῦ του ἀναβάτου ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἤρξατο κολυμβῶν. Ἡ ἐπίπνονος διάβασις διὰ μέσου τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἐπάφλαξεν ἀπαισίως, διήρκεσε περισσότερον ἄφ' ὅσον ὑπελόγιζεν ὁ Γεώργιος· ἀλλὰ τέλος ἐπάτησε διὰ τοῦ ἵππου του σῶος καὶ ἀθλαθῆς τὴν βορβορώδη γῆν. Σῶος καὶ ἀθλαθῆς αὐτὸς ἀλλ' ὅχι καὶ τὰ ἐνδύματά του· ἐκεῖνα, νοεῖται, ἦσαν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, βεδρεγμένα μέχρι τοῦ ὑποκαμίσου καὶ ἀποσπάζοντα οἰκτρῶς.

— Ἄν μὲ ἰδῇ ἔτσι ὁ κύρ γιαντρός. . . κακὴ δούλειά! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεώργιος· δὲν θὰ θέλῃ νᾶρθῃ. . . καὶ ἔπειτα τί γίνεται ἡ Ἀγλαΐα, ἂν ἡ γέννα της δὲν πάχῃ τόσῳ καλά. . .

Ἀποτελέσμα τῆς συνετῆς ταύτης σκέψεως ὑπῆρξε τὸ ἐξῆς: Ἄμα ὁ πι-

στὸς ὑπὲρ τῆς ἔφθασεν εἰς τὴν πολίχνην Μ., ἡ πρώτη οἰκία ἣν ἐπεσκέφθη δὲν ἦτο βεβαίως ἡ τοῦ Ἰατροῦ. Τοῦτο δ' ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κ. Δρίσκης ἔσχε τὴν τιμὴν τὰ ὑποδεχθῆ τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κ. Νερέπη μὲ πολὺ εὐπρεπῆ καὶ πρὸ πάντων στεγνὰ ἐνδύματα. . .

Δ'.

Ὅτιαν ἐπῆλθε ταχέως ἡ ἐσπέρα, ἡ σελήνη ἐφώτισε δύο ἵππεῖς διατρέχοντας ἐν οὐδοῇ τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τῆς πολίχνης Μ., εἰς τὸν πύργον τοῦ Νερέπη.

Ἦσαν ὁ Ἰατρὸς καὶ ὁ Γεώργιος.

Ἐβάδιζον παρ' ἀλλήλους ἄφωνοι, διότι ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἔσπευδον παρὰ τῇ ὠδινούσῃ δὲν ἐπέτρεπε συνομιλίαν. Μόνον ἐβλασφήμει ἐνίοτε ὁ κ. Δρίσκης, ὅταν ὁ ἵππος τοῦ ἠναγκάζετο νὰ πατήσῃ εἰς τέλματα καὶ ἔλη, τὰ πονηρὰ γεννήματα τῆς χθесινῆς καταιγίδος, κηλιδῶν τὰ ἐνδύματά του ἀξιολυπήτως.

— Καλ' ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς, ὡς ἐὰν τόρᾳ μόνον ἀνελογίζετο τὰς δυσχερείας τῆς ἐσπερινῆς ἐκείνης ἐκδρομῆς· πῶς θὰ περάσουμε τὸ ποτάμι; δὲν εἶνε ξεχειλισμένο;

— Ἄ, πολὺ λίγο! κατέβηκαν τὰ νερὰ ἀρκετά· τὸ γεφύρι φαίνεται καὶ τᾶλογα ἔμπορουν νὰ περάσουν· μόνον ποῦ θὰ βραχούμε ὀλίγο. . . ἀλλὰ τί νὰ γείνη ἀπῆντησεν ὁ Γεώργιος.

— Ἄν ᾔνε αὐτὸ μόνον δὲν πειράζει.

Εἶπεν ὁ ἰατρὸς ὅστις ἐφάνη καθησυχασθεὶς. Ἄλλ' ὅταν ἔφθασαν παρὰ τὸν ποταμὸν ὁ κ. Δρίσκης εἶδεν ἔκπληκτος τὴν πικρὰν ἀλήθειαν.

— Καλ' ἐδῶ εἶνε Ὡκεανός! πῶς θὰ περάσουμε;

— Περνοῦμεν! εἶπεν ὁ Γεώργιος διὰ τόνου παραδόξου ὅστις ἐξέπληξε τὸν ἰατρὸν.

Ἐν τούτοις οἱ ἵπποι ἐπλησίασαν κοπιωδῶς διὰ τῶν τελμάτων καὶ ἔφθασαν ἐκεῖ ἔνθα ἐπερατοῦτο τὸ ὕδωρ τοῦ πλημμυρήσαντος ποταμοῦ.

Ὁ Ἰατρὸς ἔστη ἐν ἀμυχανίᾳ· ἀλλ' ὁ Γεώργιος προὐχώρησεν ἄφοδος.

— Ἐμπρός! τᾶλογα κολυμβοῦνε, εἶπεν. Ἄλλ' ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ κ. Δρίσκῃ, διότι αὐτὸς ἔστατο καὶ παρετήρει.

Παρετήρει σκεπτόμενος περὶ τοῦ πρακτέου. Εἶχέ τι θανάσιμως ἀπαίσιον ἢ ὅψις ἥτις παρείχετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐβλεπε τὴν ἀπέραντον λίμνην, εἰς ἣν εἶχε μεταβληθῇ ὁ ποταμός, καὶ ἐφ' ἧς ἡ σελήνη ἀντενάκλα δέσμας μυριάδων αὐτῆς ἀκτίνων· ποῦ καὶ ποῦ μέσῳ αὐτῆς ἀνεφαίνοντο αἱ κορυφαὶ δένδρων καταποντισθέντων μαῦραι· μαῦραι ὡς ἐπιπλέοντα φαντάσματα· καὶ εἰς τὰ πέρατα ὅπου ἔφθανεν ὁ ὀφθαλμὸς διεκρίνετο ἡ

σειρά τῶν βουνῶν καί κάτω αἱ φυτεῖαι, ἃς ἔστιζεν ὁ ἀρχαιοπρεπὴς πύργος, ἐπιδεικνύων τὰς γιγαντιαίας διαστάσεις του καί τὰς κομψάς του ἐπάλξεις ὑπὸ τὸ σεληναῖον φῶς. Ἐλαφραὶ ἀνέμου πνοαὶ ἐκίνουν ἀπειλητικὰ τὰ ὕδατα τῆς λίμνης, καί ῥίπαὶ αὐτῶν ἀλλεπάλληλοι παρήλυνον, ἀντανακλῶσαι μυριάκις τὸν δίσκον τῆς σελήνης.

Ὁ Ἰατρός ἐδειλίασε καί συνέλαβεν ἀμετάθετον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. . . Πορεία τοιαύτη ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων, μέ ἔππον ὅστις δὲν ἦτο βέβαιον ἂν θάντεῖχεν, ἦτο ἀρκετὰ κινδυνώδης. Τί λέγω κινδυνώδης; Αὐτόχρημα μωρία θὰ ἦτο νὰ ὑποβληθῇ κανεὶς εἰς τὸ μακρὸν καί οὐχὶ πολὺ ὑγεινὸν ἐκεῖνο λουτρὸν καί νὰ παλαίσῃ ἐπὶ μακρὸν πρὸς τὰ ὕδατα, ἐν ᾧ τῆς νυκτὸς αἱ σκιαὶ ἐπάλαιον πρὸς τὸ φῶς τῆς βασιλίσσης της. . . Ὡ! ἦτο προτιμότερον νὰ ἐπιστρέψῃ· περὶ τούτου οὐδ' ἐπὶ σιγμὴν ἐδίστασεν. Ἴσως ἐκινδύνευεν ἡ εὐγενὴς πυργοδέσποινα, ἴσως εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην αὐτοῦ. . . ἀλλ' ἡ ζωὴ του πάλιν... ἔ, ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησε. . .

Ναί, ἔπρεπε κανεὶς νὰ ἐμφορῇται τῆς θερμῆς τῶν αἰσθημάτων τοῦ Γεωργίου, ἔπρεπε νάγαπᾷ καὶ νὰφοσιῶται ὡς ἐκεῖνος διὰ νὰ συλλάβῃ τὰς ἐναντίας σκέψεις ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν κινδύνου. . . Μόνος ἐκεῖνος ἔλεγεν «ἐμπρός!» ἐν ᾧ τὸ θάρρος ἱατροῦ πεφημισμένου μάλιστα ἐπὶ αὐταπκρνήτει μόλις ἐτόλμα νὰ εἴπῃ «Ὅπισω!»

— Ὅπισω! : ἀνέκραζεν ὁ πιστὸς ὑπηρέτης. «Α! γιγνέ μου, εἶσαι πολὺ σκληρὸς καί δὲν θὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω. . . ἡ κυρία μας κινδυνεύει καὶ ἔχει τὴν χρειὰ σου. . . δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃς, μοῦ φαίνεται, νὰ 'πεθάνῃ. . .

Ὁ κ. Δρίσκης ἠρνήθη δι' ὅρους μὴ ἐπιδεχομένου ἀντίρρησης. . . λόγων τοῦλάχιστον.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ἡ φαντασία τοῦ ἀφωσιωμένου Γεωργίου παρίστα τὴν προσφιλεῖ του κυρίαν κινδυνεύουσαν ἐν ταῖς ὥδισι δυσκόλου τοκετοῦ καὶ περιμένουσαν ὡς Πρόνοιαν τὸν ἀναίσθητον ἱατρόν. Πᾶσα ἀντιλογία καὶ βραδύτης θὰ ἦτο ματαία καὶ βλαβερὰ. Ἦτο καιρὸς ἔργων καὶ οὐχὶ λόγων.

Ὁ Γεώργιος, ὡς ἄνθρωπος ἐκτελῶν ἀπαθῶς προδιαγεγραμμένον σχέδιον, ἐξήγαγε τὸ πιστόλιόν του, τὸ ἐπρότεινεν κατὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ τῷ εἶπε :

— Ἐμπρός! ὅπισω δὲν ἔχει! ἂν γυρίσῃς θὰ 'πεθάνῃς.

Τόρα ἀπητοῦντο σκέψεις καὶ ἐνέργειαι ταχεῖαι ἀμφοτέρωθεν καὶ σύμφωνοι πρὸς τὴν περίστασιν.

Ὁ Ἰατρός ἐφάνη καμφθεὶς πρὸ τοῦ τρομεροῦ ἐπιχειρήματος· παρώτρυνε τὸν ἔππον του πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ προὐχώρησε δύο-τρία βήματα πρὸς τὸ ὕδωρ. Ὁ Γεώργιος τὸν ἠκολούθησε. Ταχὺς ὁ Δρίσκης ἐξάγει κάκεῖνος ἐν

πολύκροτον, στρέφεται βιαίως καὶ πυροβολεῖ κατὰ τοῦ Γεωργίου. Ὁ πιστὸς θεράπων ἐπλήγη. Ὁ ἵππος τοῦ Ἱατροῦ ἀφηνίασε καὶ παρέσυρε μακρινῶδες τὸν ἀναβάτην ἐντὸς τῶν ἀγρίων ὑδάτων.

Δεύτερος ἀντήχησε πυροβολισμὸς καὶ ὁ ἱατρὸς ρίψας κραυγὴν κατέπεσεν, ἀμέσως βυθισθεὶς.

Τὸν ἐφόνευσεν ἡ εὐστοχος βολὴ τοῦ Γεωργίου, πληγωμένον καὶ μόλις προφθάσας νὰ ἐκκενώσῃ τὸ ὄπλον του. Κατέπεσε πάραυτα καὶ οὗτος ἀναίσθητος, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν ὑδάτων εἰς οἶκτρον καὶ βέβαιον θάνατον . . .

Θῦμα τοῦ σκληροτέρου καὶ ἀδυσωπητοτέρου καθήκοντος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σελήνη ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ μελανοῦ νέφους ὥσπερ πενθοῦσα. Μετ' ὀλίγον δ' ἀποκαλυφθεῖσα ἔδειξε τοὺς δύο ἵππους ἄνευ ἱππέων τρέχοντας ἀντιθέτους ὁδοὺς — τὸν μὲν διὰ τῶν ὑδάτων πρὸς τὸν πύργον, τὸν δὲ διὰ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν πολίχνην.

Ε'.

Ἀπὸ τοῦ πύργου, ἀφ' ἐνὸς τῶν ὑψηλῶν του παραθύρων, ἔβλεπε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὰ γενόμενα ἡ Μαρία, ἡ καλὴ ἐκείνη θεραπαινίς, ἣν ἡγάπα ὁ ἀτυχὴς Γεώργιος. Εἶχε σταλῇ ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου νὰ ῥῳθῇ ἐὰν ἤρχετο ὁ Ἱατρὸς — ἀφ' οὗ ὁ διὰ τὴν μαῖαν ἐκπεμφθεὶς ὑπηρέτης ἐπέστρεψε συνεσταλμένος καὶ ἄπρακτος ἕνεκα τῆς πλημμύρας.

Ἦκουσεν εὐκρινῶς τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ εἶδε τοὺς ἄνδρας, οὓς ἀνεγνώρισε, βυθισθέντας εἰς τὸ ὕδωρ, τοὺς δὲ ἵππους μακρινῶδες ἄνευ ἀναβάτων . . . Κατέβη ὥχρὰ καὶ δακρύουσα νὰ πληροφορήσῃ τοὺς ἐν τῷ πύργῳ περὶ τῶν διατρεχόντων, καὶ νὰ παρακαλέσῃ νὰ σπεύσῃ κανεὶς εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν — μή τις ἐξ αὐτῶν ἔξῃ. . . Ἀλλὰ τὴν ἀπαισίαν εἶδον εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ρίψῃ ἐν μέσῳ γενικῆς χαρᾶς :

Ἡ Ἀγλαΐα, ὥσπερ ἔν' ἀναπληρώσῃ τὸ κενόν, ἔτεκεν αἰσίως δίδυμα.

(1884)

ΓΡΗΓ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.